

MAKÁRY SEBESTYÉN

Kedvesnek lenni

„Akkor már apám helyett is bőgtem.” A kutya nyögött fel mellettünk, ahogy fészkelődött a vackán. Azt mondta, öleljem meg. Védekezésül mondom, ez egy barátom gyerekkorának meghatározó emléke. Nem tudta az apja a holdautót megvenni. A másik szobában fekszem. Tegnap is vele álmodtam. Egy hosszabb ölelésre. Ahogy közeledek a házhoz, izgulásomat elégedettség. Három napja beteg vagyok. Az elégedettség, hogy újra. Közben a gyomrom megint égni kezd. Attól félek, hogy szeretkezni fogunk. Ahogy elakadunk a beszédben, a kutyát kezdi szeretgetni. Odahívja magához a teraszon. Öt percig szeretgeti. A terasszal szemben vasúti őrbódé, a nagyapja hozta magával. Nyugdíjba. Most szerszámtároló, darázfészek. Megsimogatja a karomat. Nem merek mozdulni. Lemegyek a strandra. Farmerban fekszem mellette. Arra se ébred fel, ahogy a zárral baszakodok. Minek éjszakára ezt is becsukni? Tudja, nem léceltem le. Combközépig állok a vízben. Nem számítottam rá, hogy ennyire hideg. Még mindig nem úsztam meg, pedig már világosodik. Csak ágyéig merüljek bele. A meggyfa alatt, a kertben hugyozok. A ház még mindig sötét. Egy 30 éves rózsaszín elemlámpa a szekrény tetején, mélyen becsúsza. Vagy inkább 40, mint a holdautó. Áll a farkam. A használaton kívüli ház pora az ágyra borított pokrócon. Az orrom még jobban bedugul. Át akarok menni. Fekszem. Nincs zsebkendő az ágyban.

A markomba fújok. A növekvő túlnyomás az arcomban.
Csak, édes Istenem. Pár perc alatt kitisztul. Levetkőzik.
Csak a mellétől lefelé látom. A nagyszülei
eszküvői fotója balra, a növényi mintákkal tapétázott falon.
Csak öt perc. Becsukom a szemem, hátha
nem mozdulok. Nagy, nyomtatott á betű. Hirtelen
ébredek. Kisiskolás apukájának kötött pulcsijában a képen
a fejem fölött. Mállik a tapéta. Még
átmehetek. A másik ágyon ébredek, ezt
régbben használtuk. Még mindig nem
ugrottam a vízbe. Csak a félelem van bennem,
hogy lefeksünk. A holdautó helyett
sárga, műanyag homokozólapát.
Akkor már az apja helyett is bőgött. Ő meg csak fogta a kezét.
20-30 éves, üres piásüvegek. Farönköt utánzó felespoharak.
Kávét a teraszon. 4 személyes. Kerámia kiöntőjén
zöld, mázolt krizantém. Kisautós és lila
hibiszkuszvirágos bögre. Nagyszülők. Az edzett,
dróthálós üvegtető a terasz fölött
végig van repedve. A homok koptatta sárga műanyaglapát
a pincében évtizedekkel később. Most
a kezét. Szörnyű. A kutyának kell
dobálnom a botot. Mondtam neki, félek.
Szörnyű, mondja. A fára akad. Lángos nincs
csak hotdog, még este. Erre ő hív meg.
A hálósákomat az ágyon hagyom.
Nem ízlik a rizling. Hogy lehet egy rizling rossz.
Neki. A becenevemen szólít. Be kell bújnom
a hálósákja alá. Csak megismétlem. Alsógyatyaiban
később. Elhagyta a nagyszülői,
sufnifiókban talált karikagyűrűt. A papáé.
Fügefét is kihajt, gyökérről, mert elfagy minden évben.
A farmeromat keresem. Ő adja oda. Nálam volt.